

У источнитѣ народи пушението на тютюнѣтъ опре-
снява мислитѣ и развързва языкѣтъ за разговоръ. Съ
цигарата тѣ се расприказватъ, както на западъ съ чаш-
ката, разбира се не праздна, а пълна съ вино.

Дума слѣдъ дума завързва се разговоръ. Карабелла
испусна изъ устата си цѣло кълбо димъ въ очитѣ на
Вейса за да го разсѣпи.

— Отвори си очитѣ, мързеливецо! защо се мусишъ?
Или намисляшъ какъвъ отговоръ ще давашъ, когато Ка-
дия захване да те распитва за седемтѣхъ търговци, кои-
то ти въ Куртъ-Дере испроводи на онзи свѣтъ?

— Ехъ пъкъ тѣ, страхливцитѣ! Ерменци: едвамъ до-
прешъ нежтъ до гърлото, и вече той умрѣлъ отъ страхъ,
даже нѣма да извика, сжщи зайци. Азъ забивахъ ножѣтъ
по заповѣдъ, а не отъ нужда; за такива хора челоуѣкъ
не отговаря нито предъ Шериата, нито предъ Аллаха!

— Ами колко злато, скжпоцѣнни камани, коприни се
намѣриха у тѣхъ?

— На мене нищо не се падна, освѣнъ едно благо-
даря, и то не отъ Кушчуоглу, а отъ Фатме и Иванка.
Когато азъ запесахъ при тѣхъ тия съкровища и тѣ за-
хванаха да ги дѣлятъ, малко остана да се сбиятъ. Само
говоряха: слава Богу! Благодаримъ!

— Ами Кушчинята?

— Той като винаги си подсукваше мустацитѣ и се
усмихваше ту на едната, ту на другата, а когато се свър-
ши подѣлата, то той цѣлуна и двѣтъ и се истѣгна на
моравата, а тѣ му слугуваха и угождаваха, подаваха му
кафе и чибуци съ тютюнъ. Тогава той ми намигна: върви!
и азъ отидохъ да хвърлямъ въ пропастиа ерменскитѣ
лѣшове.

— Азъ така хитро ги намжкнахъ на васъ. Отъ Сли-
венъ тѣ се приготвяваха да отиджтъ въ Търпово на
панаирѣтъ. Азъ се прѣоблѣкохъ на циганинъ, намѣрихъ
си една циганка, и тогава захванахме да имъ баемъ и да
имъ казваме, че всичкитѣ пжтища сж за тѣхъ опасни, ако
тѣ не попаднатъ подъ вълча защита. Търтовцитѣ се би-
яха съ умъ и разумъ; най-досѣтливийтъ отъ тѣхъ захва-